

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-1397/04
Бања Лука, 7.2.2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, као председника вијећа, те Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби "МТК О." д.о.о. Х. П., заступаног по директору М. Т. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења туженог министарства број 01/0104/II-450-751/04 од 26.11.2004. године, у предмету контроле обрачунавања и плаћања водопривредне накнаде, у сједници вијећа одржаној дана 7.2.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија као неоснована.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца против рјешења овлашћеног службеника управе, Подручног центра С. С. број 07/0702-050-28-55-1/04 од 01.7.2004. године, којим му је, поред пореских обавеза, наложено да плати и водопривредну накнаду у износу од 15.075,80 КМ и камате на тај износ због неблаговременог плаћања у износу од 5.582,55 КМ (жалба је изјављена само против дијела тога рјешења, који се односи на водопривредну накнаду и камате обрачунате на ту накнаду).

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта из разлога предвиђених одредбама члана 10. став 1. тачка 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 - у даљем тексту: ЗУС), важећег у вријеме подношења тужбе у овој ствари, те истиче: да му је обрачун водопривредне накнаде извршен супротно Упутству о начину, поступку и роковима обрачунавања и плаћања општих и посебних водопривредних накнада ("Службени гласник Републике Српске", бр. 27/01 - у даљем тексту: Упутство); да је чланом 10. став 2. тога упутства утврђено да контролу и обрачун водопривредне накнаде врши Републичка дирекција за воде и да је она овлашћена да предузима мјере принудне наплате након писменог обавјештавања надлежне финансијске организације (члан 17. став 1. и 2); да је тужена страна могла приступити надзору и контроли исправности и благовремености уплате те накнаде само по писменом обавјештењу Дирекције за воде, а не у току редовног поступка контроле; да је та неправилност у поступку резултирала и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању у овој управној ствари; да под шифром 55 11 Упутства стоји да су обвезници "Услужне дјелатности резања грађе и производња других дрвених сортимената", а да је он регистрован у судском регистру за обављање послова производње резања грађе под шифром 20101, а не за услужне дјелатности резања и производње дрвених сортимената; да му је основица за обрачун предметне накнаде погрешно обрачуната по 1 м³ обле грађе (трупци) умјесто по једном 1 м³ резане грађе. У поднеску означеном као "Допуна тужбе", који је достављен овом суду препорученом поштом

дана 27.1.2006. године, додаје: да је Републичка дирекција за воде била дужна да изврши коначно задужење обвезника водопривредне накнаде за текућу годину најкасније са посљедњим мјесецем који претходи предаји завршног рачуна обвезника за календарску годину; да у вријеме доношења оспореног акта та дирекција, за период 2002., 2003. и 2004. године, није га задужила обавезом плаћања наведене накнаде; да је његово коначно задужење услиједило тек дана 14.12.2005. године обавјештењем број 03-327/05; да отуда није био дужан да ту накнаду плати, а тиме ни обрачунату камату. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Према одредбама члана 7. тачке 8. Закона о буџетском систему Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 63/02 и 96/03) приходи буџета су и накнаде. У овој управној ствари предмет поступка је водопривредна накнада за коју се, у погледу начина уплате, застарјелости, рокова и контроле плаћања, када су у питању правна лица, примјењују прописи о плаћању пореза на добит - у смислу одредаба члана 102. Закона о водама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 10/98 и 51/01 - у даљем тексту: Закон), важећег у вријеме настанка предметне обавезе.

У вријеме доношења тога закона, на снази је био Закон о порезу на добит предузећа ("Службени гласник Републике Српске", бр. 14/92, 11/93, 19/93 и 8/94), по којем се тај порез утврђује рјешењем надлежног пореског органа (члан 56. став 1.), а током године да се плаћа његова аконтација (члан 64. став 1.), уз одредбу да обвезник који није извршио плаћање у прописаном року, плаћа камате (члан 67.). Та питања су сада нормирана одговарајућим одредбама Закона о пореској управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 51/01, 74/04, 2/05, 96/05 и 75/06). Из тога слиједи да је управа надлежна да врши наплату и водопривредне накнаде по прописима који важе за наплату пореза.

Приговор тужиоца да је регистрован за обављање послова производње резане грађе по шифри 20101, а не по шифри 55 11, како стоји у Упутству, па да отуда није обвезник водопривредне накнаде, није основан. Наиме, обвезници плаћања предметне накнаде су сва физичка и правна лица која врше услужну дјелатност резања грађе и производње других дрвних сортимената, према посебној шифри 5511 у обрасцу ПВН-1, као саставном дијелу Упутства, која није идентична са шифром дјелатности у регистру привредних субјеката.

Према члану 5. тачка 3 тога упутства, рок плаћања водопривредне накнаде за правна лица која обављају привредну или професионалну дјелатност је до десетог у мјесецу за протекли мјесец, а према члану 10. - та накнада се плаћа на основу обрачуна који попуњава обвезник на прописаном обрасцу. Полазећи од тога, и приговор тужиоца да му обавеза претходно није била утврђена од стране Републичке дирекције за воде, такође се указује неоснованим, а тиме и приговор да није дужан да плати камате због неблаговременог плаћања дужне накнаде. Стоји чињеница да Републичка дирекција за

воде врши контролу правилности обрачуна предметне накнаде, али, тиме се не искључује ни право пореског органа да врши такву контролу, а уз то и наплату, јер се ради о приходу буџета.

Најзад, неоснован је и приговор тужиоца да му је предметна обавеза одређена према основици обрачунатој по 1 м3 обле грађе. Наиме, стоји чињеница да је на страни 7. Записника о извршеном инспекцијском надзору код тужиоца број 07/0702-050-28-55/04 од 01.7.2004. године, у датим табелама приказана количина дрвне масе у трупцима, али одмах потом и у резаној грађи добијеној од тих трупаца, с тим да је коначна основица за накнаду утврђена према количини резане грађе, како то произилази из рекапитулације на страни 21. тога записника.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић